

MOTÝL

O B E T E N O C I

ADRIANA KRIŠTOFÍKOVÁ

**OBETE
NOCI**

OBETE NOCI

ADRIANA KRIŠTOFÍKOVÁ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Copyright © Adriana Krištofiková 2016
Design © Motýľ design 2016
Cover photo © ILINA SIMEONOVA/Trevillion Images
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2016

ISBN: 978-80-8164-109-1

Mená postáv v príbehu sú vymyslené.

*Človek je ako mesiac.
Má svoju temnú stranu, ktorú nikomu neukáže.*

(Mark Twain)

1

EVA

Sobota, 15. marca, 02:00

Keď som padala na svoju vysnívanú plávajúcu podlahu vedľa kuchynskej linky, zrakom som sa zachytila na tmavých oknách, ústiacich do dvora, akoby som čakala, že vystrú ku mne neviditeľné ramená a nedovolia mi spadnúť. Akoby mala noc byť mojím spojencom a nie nepriateľom. Vide-la som, ako sa odo mňa vzdďľujú dva rozsvietené štvorčky v bytovke oproti a predstavovala som si, ako mi niekto z toho bytu pribehne na pomoc. Niekto... Ale po chvíli, pri-lepená tvárou k zemi, som si priznala, že je koniec. Nikto za mňa nič nevybojuje a v hodine dvanástej napokon každý bojuje sám. Smrť si ma predsa napokon našla a teraz už nič nie je dôležité, ani čas, ktorý sa ukrýval za veľké slová. Po-čujem plač novorodenca. Som to ja, celá bez seba, že som sa zrazu ocitla v prievane, oslepená silným neónovým svetlom. Túžim po maminom lone, ale drsné prsty ma profesionálne otáčajú pod prúdom vlažnej vody a odnášajú ďaleko od zná-mej vône a hlasu, ktorý sa mi ešte včera duto prihováral cez vrstvu kože a svaloviny.

Vraj sa mi má premietnuť celý život, aspoň tak som o tom čítala v múdrych knihách. Čakám, či sa dostavia zážitky zo škôlky, oslavy narodenín, dedkova šesťdesiatka. Mama by ma mala odprevádzať do školy a otec uznanlivo pritakávať nad maturitným vysvedčením. Prázdniny, diskotéky, letá na kúpalisku. Najlepšie kamarátky. Zasnežené kopce a lúky po-siate margarétami. Líbi ma, neľúbi ma... Jaro mal na môj vkus nemoderné meno a taký zostal až do mojej poslednej chvíle. Nedokonálny. Katarína mi raz dávno povedala, že mám na výber. Nemusím sa s ním zahadzovať, ani sa zaňho

vydávať, ani žehliť jeho prešlapy. Nemusím nič a mám byť sama sebou. Múdra staršia sestra, ktorá všade bola a všetko vie. Odvrkla som jej, aby sa starala o svoje veci. Viem, čo robím, viem, čo chcem!

Preniká ku mne detský krik. Anička! Čo je s ňou? Kde je moje dievčatko? Z celej sily sa snažím otvoriť oči a vrátiť sa do stavu vedomia. Pohnúť prstami, namočenými v čoraz väčšej kaluži krvi, ktorá sa ako amorfná mapa rozlieva okolo mňa. V starých detektívkach krv z rany vždy vsakuje do mäkkých hrubých kobercov, ale my koberce nemáme. Sme astmatici, ja aj moja dcéra. Žiadne záclony, ani závesy, žiadne koberce. Žiadny prach.

Cítim sa slabá a ľahká ako pierko. Pokoj, ktorý sa ma zmocňuje, je prerušovaný nárekom Aničky, ale je čoraz slabší a slabší. Nieкто búcha na dvere. Bodaj by nie – je hlboká noc a krik z nášho bytu asi pobudil susedov. V noci sa dejú čudné veci. V noci sa ľudia milujú alebo nenávidia s väčšou intenzitou ako za bieleho dňa. V noci nás ľahšie opantajú démoni pomsty. Noc je už skrátka taká: temná.

Môj život. Chcela som mať aspoň dve deti, dom s nevelkou záhradou, podobný tomu, kde som vyrástla. Trávnik a ruže, prútený nábytok na terase. Koženú sedačku a pohyblivú pracovnú dobu. Alebo radšej žiadnu? Áno, môže byť, z času načas. Ráno vstať, maľovať, variť, kŕmiť rybičky a čakať na lásku. Len tak, bez strachu, s istotou, že dnes opäť príde, tak ako každý deň. Tu to chcem useknúť. Nemôžem predsa dopustiť, aby posledné zvyšky mojich dohasínajúcich myšlienok patrili práci, tá je vždy hnusná, aj keby bola zo zlata. Ba nesmú patriť ani Jarovi, jeho chorému úškľabku,

keď zdrapil do ruky nôž. Ešte poobede som ním krájala mäso na guláš! Anička miluje guláš, robím jej ho každý piatok, tak ako dnes.

„Odíd!“ kričím a Anička otvára dvere na detskej izbe. Pribehne ku mne a schová sa mi za chrbát.

„Vylez!“ Jaro má divé oči a divné pohyby.

„Nie!“ plače Anička.

„Jaro, prosím ťa, odíd a príď zajtra. Porozprávame sa, dobre?“

Rozoženie sa a hompálajúc rukami schmatne nôž, voľne položený na kuchynskej linke. Akoby mu ho niekto škodoradostne podával do ruky, vždy totiž býva vzorne uložený v drevenom stojane hneď vedľa drezu.

Anička začne kričať a mňa prepadne panika. Ustupujem dozadu, rukami chránim malé teličko za svojím chrbtom a trasiem sa.

„Jaro! Spamätaj sa! Čo chceš, preboha, robiť?! Odlož ten nôž! Bude, ako chceš ty, dohodneme sa!“

„Anička, choď do svojej izby!“ reve Jaro.

„Nie!“ zakvíli rozochvene, ale po chvíli poslúchne a zatvára za sebou dvere.

„Stačilo!“ skríkne Jaro. Pozerá sa na mňa kalnými očami, skôr za mňa ako na mňa. Ruka s nožom sa mu hompála vedľa tela.

Aničkin plač nachvíľu naberie na sile a potom sa stráca...

Idem. O chvíľu sa deň prebudí k životu, ale ja to už neuvidím. Vlastne neviem. Nevieť, aké to bude na druhej strane.

Lutujem všetko, čo som mala urobiť a neurobila som, aj to, čo som nemala a urobila. Za chyby sa platí. Srdce mi ťaží najhoršia vina na svete: že za tie moje zaplatí Anička, môj plavovlasý anjel.

Ktovie, či pôjdem do neba. Nevieť posúdiť, či som žila správne alebo som páchala príliš veľa hriechov. Mala by som sa modliť a prosiť o odpustenie, ale na jazyk sa mi tlačí niečo celkom iné. Citát od môjho obľúbeného Marka Twaina, ktorý sa dokonale hodí do nášho života. *Človek je ako mesiac. Má svoju temnú stranu, ktorú nikomu neukáže.*

2

JAKUB

Sobota, 15. marca, 02:50

Čumím na prázdnu stranu v počítači. Slová sa mi vyparili z hlavy, nepomohla ani fínska vodka. Z jedného pohárika „na inšpiráciu“ bolo nakoniec asi desať, ale kto by ich počítal, nie?

Vstanem a rozmýšľam, kadiaľ sa ide do kúpeľne. V našom malom dvojizbovom byte je to fakt problém. Ide o to, aby som do niečo nenarazil a nezobudil malého a Mirku. Vlastne ju by som v pohode mohol zobudiť, možno by bola natoľko ospalá, že by mi konečne dala aj bez reptania a výhovoriek. Niekedy sa sám seba pýtam, či je to dieťa naozaj moje, je zázrak, že vtedy tak rýchlo otehotnela a vohnala ma do manželského chomúta. Áno, na zázraky ona verí...Niekedy jej chcem navrhnúť, aby uvoľnila pole a zmizla niekam do kláštora. Tam môže dodržiavať čistotu tela a ducha a žiť asketickým životom, ako sa na mníšku patrí. Mirka je však Davidkova mama a moja zákonitá manželka, ktorá miluje svoj život taký, aký je. Nevyčíta mi, že žijeme z ruky do huby, čo je jej ďalšia dobrá vlastnosť. Je spokojná so starou Felíciou po mojom otcovi a s dovolenkou v záhrade mojich rodičov. Na moju veľkú smolu mám tridsaťjeden rokov a ona má až nechutne dokonalé telo. Ja som chodiaca fantázia a ona ma provokuje, napríklad aj tým, že ma stále odmieta. Túžim po jej tele, ale aj duši. Po porozumení, uznaní, náhodnom pohladení bez príčiny. Ona je však ukrytá vo svojom prapodivnom vnútornom svete, ku ktorému mi zabudla dať kľúč.

V kuchyni zabzučí chladnička. Strhnem sa a tackavo sa vyberiem do úzkej chodbičky, kde sú okrem skriň a vešiačkovej steny napratané dva bicykle. Keď prechádzam popri

dverách spálne, priložím si ukazovák k perám. Pssst! Pri-
pito sa chichocem a opatrne sa posúvam ďalej, akoby som
tancoval. To mi príde ešte smiešnejšie a výbuch smiechu
už neudržím. Nie, nebudem splachovať, pobudil by som
celý dom.

O chvíľu som späť v malej obývačke, zariadenej nábyt-
kom po majiteľoch bytu. Mahagónová stena až po plafón sa
hodí, aj keď je na míle vzdialená policovým zostavám z Ikey,
ktoré Mirka každú nedeľu chodí obdivovať do Avionu. Nech
si len pekne sníva ďalej, ja budem tiež. O obrovskom úspe-
chu, ktorý mi prinesie moja nová kniha. Nebudem stačiť
odpovedať na ponuky zahraničných vydavateľstiev! Vlastne
– prečo by som to mal robiť ja? Už dávno budem mať lite-
rárneho agenta!

Živo vidím, ako uspávame Davidka vo veľkej detskej izbe
s modrými tapetami, v posteli, ktorá vyzerá ako auto. A keď
zaspí, strácame sa spolu s Mirkou v spálni a klesáme v di-
vom opojení na lôžko nevídaných rozmerov. Jej plné prsia
ma privádzajú do šialenstva. Po dvoch číslach spokojne za-
spáva a ja jej šepkám do ucha, že ešte skočím na pivo. Do
„Ajrišu“ sa z nášho veľkého domu na Kolibe doveziem taxí-
kom, hlasno sa zdravím s Jančim a Igorom, na vešiak v rohu
si veším bundu od Hilfigera, podobnú, v akej chodí Igor na
hokej. Pozývam, chalani! Dnes platím ja! Moja kniha je opäť
bestseller! Priznávam sa bez mučenia, iné som ani nečakal...

Ťuknem do klávesnice. Náhoda a môj ukazovák si vybra-
li písmeno K. Áno, tak sa cítim. Ako K. Na môj posledný
(a vlastne stále prvý) rukopis mi odpovedali len dvaja vyda-
vatelia. Že sorry, ale nie. Možno keby som skúsil v druhom
polroku. Teraz sa im to nehodí, majú plný edičný plán...

Ostatní traja neráčili napísať ani pol slova, hoci som sa im už dvakrát pripomenul.

Otváram poštu na svojom yahoo účte. Vedúci redaktor z mesačníka *Pulzy života* mi v prílohe vracia môj článok o osudoch kameňolomov na Slovensku. Vytlačila ma Zora Horná so šťavnatou reportážou o pretrvávajúcom kanibalizme v našej spoločnosti. Je dobrá, uchopila aktuálnu tému. Jeden druhého sa požierame navzájom, to je predsa zákon prírody. Vyššia berie, silnejší prežije.

Skús nabudúce napísať niečo chytľavejšie, dobre? Sme bulvár, hoci sa tvárime sofistikovane. Ha-ha. Chytľavejšie... Žeby o chrípke alebo pohlavných chorobách?

Beriem do ruky mobil a spomeniem si na večerný rozhovor s otcom. *Buď chlap, máš predsa rodinu! Nehraj sa na investigatívneho novinára na voľnej nohe a už vôbec nie na spisovateľa! To je jednoducho nezodpovedné! Požičiavame ti naposledy!* Samé výkričníky! Zadať som a viem, že mi požičajú zase, ak bude treba. Trochu hanby ma nezabije a raz to príde. Verte mi, ľudia! Budem slávny a bohatý! A dúfam, že aj živý, lebo slávu a bohatstvo zažívajú géniovia zvyčajne až po smrti.

Zakloním hlavu a teraz sa už nahlas smejem. Fľaša predo mnou je prázdna, rovnako ako strana v počítači s názvom *Nový*. Nový život, to by sa mi páčilo. Možno aj nová žena, možno tá, ktorá býva v byte oproti, na treťom. Naše okná ústia do malého uzavretého dvora a ona si nezatahuje závesy.

Vlastne je to Mirkina známa Eva, to jej decko sa u nás večne motá. Mirka je totiž rodená samaritánka. V škole si odučí svojich päť hodín a už je doma. Prečo by, podľa našich susedov, nedala pozor na ich ratolesti? Majú ju tu rady. Bodaj by aj nie, keď robí strážneho psa zadarmo! Zbytočne

jej dohováram. Vlastne by som jej mal navrhnúť, aby sa vykašlala na prvého a zriadila si u nás opatrovanie detí. Peniažky pekne na ruku a raz do mesiaca zahrať na úrade práce komédiu, že si nič vhodné nenašla. Nie, to by nešlo. Moja žena je poctivá po každej stránke. Bohužiaľ...

Ktovie, čo robí Eva. Možno je sama a potrebuje spoločnosť. Fantázia mi zase začína pracovať. Ako si má však normálny zdravý chlap vysvetľovať jej večerný rituál pred holými oknami, pripomínajúci striptíz, z jej strany akože neúmyselný? Presne tak sa to celé začalo: pri oknách a v noci. Na pokračovanie chcem radšej zabudnúť a dúfam, že je definitívny koniec.

Nedá mi to, vstanem a podídem k oknu a rozškerím žalúzie. Pred oknami na treťom je úzka betónová rímša. Niečo ako balkónik bez zábradlia. Doteraz som neprišiel na účel tohto nepodarku, tuším sa stavbári pomylili a nechcelo sa im búrať spackaný balkón, čo nebol v projektovej dokumentácii.

Niekoť na nej stojí. Čo je to?! Dobré známe okná na treťom oproti sú rozsvietené. Muž a dieťa? Áno, preboha! Dieťa v ružovom pyžame! Veď to je Evino decko, čo u nás večne vysedáva! A jej otec! Nevidel som ho v našich končinách už celú večnosť. Chvatne vyťahujem žalúzie a otváram okno. Nočný marcový vzduch je chladný. Poobede pršalo, do nosa mi udrie vlhký pach zeme, ktorá prednedávnom prišla o snehovú perinu.

Pozerám sa na nich a neviem, čo mám robiť. Opojenie z vodky a dráždivé fantázie sú preč a hrdlo mi zvierá úzkosť. Tento výjav nie je normálny, to mi už došlo. Dieťa stojí ako socha, strnulo a bez zvuku. Nemalo by nariekať a kričať z plného hrdla? Jeho otec ukazuje do prázdna pred sebou.